

LISTOPAD

KŘEŠŤANSKÁ SVATOST

Vstupní modlitba má v liturgii významné postavení. Otevírá ji a předesílá hlavní téma, vyjadřuje také jádro určitého tajemství, které se slaví. Není tomu jinak ani na slavnost Všech svatých první den tohoto měsíce. Tam je uvedena tato vstupní modlitba:

„Všemohoucí, věčný Bože, tvoji svatí jsou pro nás příkladem a pomáhají nám na cestě k tobě; při dnešní slavnosti si je všechny společně připomínáme a ve společenství s nimi tě prosíme: vyslyš nás a pro jejich zásluhy nám dávej všechno, co potřebujeme k jejich následování“.

*Průvod světců kráčejících k trůnícímu Kristu.
Mozaika v bazilice Sant' Apollinare Nuovo v Ravenně.*

V těchto slovech modlitby nelze přehlédnout vztah, který je vytvářen mezi námi a svatými. Je potřebný, velmi užitečný a na naší cestě víry nesmírně prospěšný. Oni už ke svému zdokonalení sice nepotřebují nikoho z nás, s námi je to však naopak. Jsou nám příkladem a pomáhají nám na cestě k Bohu. O nich platí to, co bychom si přáli, aby platilo i o nás:

„Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému. Neboť ty, které si napřed vyhlédl, ty také předurčil, aby byli ve shodě s obrazem jeho Syna, aby tak on byl první z mnoha bratří. A ty, které předurčil, také povolal, a ty, které povolal, také

ospravedlnil, a ty, které ospravedlnil, také uvedl do slávy (Řím 8,28-30)“.

Předně přijali Boží velkorysý a nezasloužený pozvání na cestu víry – povolání k novému životu s Kristem. Měli být ve shodě s obrazem jeho Syna a v tom je již patrná křesťanská svatost. O nic důležitějšího nejde a pokud je to tak, potom je v tom skutečně nejlepší úděl člověka, opravdová životní výhra. Pak už jim jistě všechno napomáhá k dobrému, protože milují Boha. Nejen, že jim na jejich životní cestě leccos nahrává (včetně zkoušek) a nic je tak moc nemůže překvapit, ale také v celkovém vyhodnocení života je ospravedlnění a sláva, do níž jsou uvedeni.

Všechno jim hraje do noty, napomáhá k dobrému a oni pak napomáhají k dobrému i nám. Mít rád svaté, prosit ve společenství s nimi je zcela jistě prospěšné.

K tomu se přiléhavě hodí Augustinovo: „Mohli jiní, mohli jiné, pročpak ty ne Augustine?“ Jejich příklad provokuje k tomu, co připomíná II. vatikánský koncil slovy LG 40: „Všichni křesťané, jakéhokoliv stavu a zařazení, jsou povoláni k plnému křesťanskému životu a k dokonalé lásce.“ Nejde tedy o nějaký libovolný zájem, obor činnosti nebo volitelnou životní aktivitu nebo stav.

Ne všichni křesťané jsou například povoláni k zasvěcenému životu nebo ke kněžství, ale všichni jsou povoláni k svatosti. Vyplývá to také z jednoznačného znění Kristových slov: „Vy však buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec“ (Mt 5,48).

Jak na tom pracovat a co pro to udělat?

Duchovní pokrok směřuje ke stále důvěrnějšímu spojení s Kristem. Toto spojení se nazývá „mystické“, protože se podílí na Kristově tajemství prostřednictvím svátostí „svatých tajemství“ a v Kristu na tajemství Nejsvětější Trojice. Bůh nás volá všechny k tomuto důvěrnému spojení s ním, i když jen některým jsou uděleny zvláštní milosti nebo mimořádná znamení tohoto mystického života, aby se tak stal zjevným nezasloužený dar, který dostali všichni. /KKC 2014/

Když sv. Augustin vykládá Janovo evangelium (Tract. 26,4-6: CCL 36, 261-263), připomíná v souvislosti s povoláním ke křesťanskému životu Kristova slova: „Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec (Jan 6,44)“. Rozptyluje mylný dojem, podle něhož by byl člověk přitahován proti své vůli. Ducha přitahuje i láska, která svobodně tíhne k poznanému dobru. K tomu však Augustin ještě dodává: „To je málo, věřit jen ze svobodného rozhodnutí vůle. Musí tě strhávat také rozkoš.“

Dále pak rozvíjí tuto myšlenku: „Co je to být přitahován rozkoší? *Raduj se v Hospodinu a dá ti, po čem touží tvé srdce* (Žalm 37,4). Existuje přece určitá rozkoš srdce, kterou pocítujeme z lahodného nebeského chleba. Mohl-li básník říci: „Každý je tažen svou rozkoší (Vergilius, Ekloga 2,65)“, ne nutností, ale rozkoší, ne povinností, ale potěšením, oč směleji můžeme říci, že je člověk přitahován ke Kristu, jestliže se kochá pravdou, jestliže se kochá blažeností, jestliže se kochá spravedlností a jestliže se kochá věčným životem? To všechno je přece Kristus!

Mají snad svou rozkoš jen tělesné smysly a duch je o rozkoš ochuzen? Nemá-li duch svou rozkoš, proč je řečeno: „*Lidé se utíkají do stínu tvých křídel, sytí se hojností tvého domu, napájí se proudem svého blaha; neboť u tebe je pramen života, v tvé záři vidíme světlo* (Žl 37, 8-10).“

Důvěrné spojení s Kristem však není myslitelné bez tajemství kříže, a tak ti, kteří spějí k dokonalosti procházejí zkouškami. Bez askeze a umrtvování není možný duchovní pokrok. Je to cesta k životu v pokoji a radosti; „*Kdo stoupá, nikdy nepřestává znovu a znovu začínat, nikdy s těmi začátky neskončí. Ten, kdo stoupá, nikdy nepřestává toužit po tom, co už zná.*“ (Sv.Řehoř z Nyssy, Homilie in Canticum, 8; PG 44, 941C.)

Ve vstupní modlitbě se také odvoláváme na zásluhy svatých, abychom dostali od Boha všechno, co potřebujeme k jejich následování. Nejen svým příkladem a přímluvou, ale také svými zásluhami nám tito naši nebeští přátelé pomáhají, abychom je následovali a jednou byli tam, kde jsou oni. Máme tedy jít podobnými cestami jako oni a dospět k nim do stejného cíle.

„Synové svaté církve, naší matky, právem doufají *milost vytrvání až do konce* a v odměnu Boha, jejich Otce, za dobré skutky vykonané s jeho milostí ve spojení s Ježíšem. Protože se věřící řídí tímtež životním pravidlem, mají tutéž „blaženou naději těch, které Boží milosrdenství shromažďuje ve svatém městě Jeruzalémě, který sestupuje z nebe od Boha vystrojený jako nevěsta okrášlená pro svého ženicha (Zj 21,2)“.(KC 2016)

P.L.

Oznámení

ODPUSTKY JSOU PROMINUTÍ ČASNÝCH TRESTŮ PŘED BOHEM ZA HŘÍCHY, JEJICHŽ VINA JIŽ BYLA ODPUŠTĚNA. VĚŘÍCÍ JE PRO SEBE NEBO PRO ZEMŘELÉ ZÍSKÁVÁ ZA URČITÝCH PODMÍNEK S POMOCÍ CÍRKVE, KTERÁ JAKO SLUŽEBNICE VYKOUPENÍ ROZDĚLUJE POKLAD ZÁSLUH KRISTA A SVATÝCH.

Odpustky pro duše v očistci:

V pondělí 1. listopadu odpoledne a v úterý 2. listopadu po celý den je možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

Biblické katecheze

Pravidelné biblické katecheze budou pokračovat v sobotu 6. a 20. listopadu vždy po bohoslužbách ve farním sále sv. Jana Nep.

Duchovní obnova

Adventní farní duchovní obnova se uskuteční v sobotu 4. prosince s obvyklým programem. První promluva začne v 15. 00 hod., potom následuje příležitost ke sv. zpovědi a na závěr bude slavena eucharistie s druhou promluvou. Promluvy i mše sv. budou v zimní kapli sv. Václava. Sv. zpověď v kostele sv. Jana.

Mikulášská besídka

Mikulášská farní besídka se uskuteční v neděli 5. prosince v 16.00 hod. ve farním sále sv. Jana Nep. Srdečně zveme nejen rodiče s dětmi, ale farníky všech věkových kategorií.

Liturgický kalendář

LISTOPAD 2010

1.	pondělí	Slavnost VŠECH SVATÝCH – doporučený svátek
2.	úterý	VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ
3.	středa	Sv. Martina de Porres, řeholníka
4.	čtvrtek	Památka sv. Karla Boromejského, biskupa
5.	pátek	První pátek v měsíci
6.	sobota	První sobota v měsíci
7.	NEDĚLE	32. neděle v mezidobí
9.	úterý	Svátek Zasvěcení lateránské baziliky
10.	středa	Památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve
11.	čtvrtek	Památka sv. Martina, biskupa
12.	pátek	Památka sv. Josafata, biskupa a mučedníka
13.	sobota	Památka sv. Anežky České, panny
14.	NEDĚLE	33. neděle v mezidobí
15.	pondělí	Sv. Alberta Velikého, biskupa a učitele církve
16.	úterý	Sv. Markéty Skotské, Sv. Gertrudy, panny

17.	středa	Památka sv. Alžběty Uherské, řeholnice
18.	čtvrtek	Zasvěcení římských bazilik svatých apoštolů Petra a Pavla
21.	NEDĚLE	Slavnost JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE
22.	pondělí	Památka sv. Cecílie, panny a mučednice
23.	úterý	Sv. Klementa I., papeže a mučedníka Sv. Kolumbána, opata
24.	středa	Památka sv. Ondřeje Dung-Laca, kněze a druhů mučedníků
25.	čtvrtek	Sv. Kateřiny Alexandrijské, panny a mučednice
28.	NEDĚLE	1. NEDĚLE ADVENTNÍ
30.	úterý	Svátek sv. Ondřeje, apoštola

Úmysly Apoštolátu modlitby na listopad

1. Aby oběti drog nebo jiných forem závislosti nacházely díky podpoře křesťanského společenství a v moci našeho zachraňujícího Boha sílu k radikální změně života.
2. Aby se misijní činnost církve v Latinské Americe v duchu výzvy svých biskupů rozšířila na celý kontinent a stala se součástí celosvětového misijního poslání Božího lidu.
3. Za stálé překonávání sklonu k lhostejnosti a za citlivou spoluúčasť na všech bolestech našich blízkých i vzdálených bratrů a sester.

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané 8. října 2010

Přítomni: P. Lohelius, Stanislav Dobeš, Václav Funda, Stanislav Hojek, Elena Horáková, Jan Nekula, Ondřej Vaněček, Petr Zborník

Program:

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého
2. Záležitosti kostela sv. Nejsvětější Trojice
3. Farní život a všeobecná rozprava

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého

Osvětlení sousoší Madony s Dítětem

S. Dobeš a O. Vaněček zkontrolují, zda stávající reflektor ozařující sousoší Panny Marie s Ježíškem umožňuje nastavit intenzivnější osvětlení uměleckého díla. Podle zjištění bude stanoven další postup.

Odprýskávání malby nad oltářem

V. Funda navrhl opravit malbu na stropě nad obětním stolem. Odlupující se a padající částičky barvy znečišťují presbytář včetně povrchu obětního stolu. Opravu je možné uskutečnit z oken přístupných ze střechy kostela. V. Funda se této opravě ujme spolu s P. Zborníkem.

Poničený plot

S. Hojek upozornil na poškození zánovní drátěné výplně plotu kolem kostelního pozemku v ulici Nepomucká. Drátěný výplet je v některých místech zdeformován a vytržen z upevnění do rámu vandalským útokem.

2. Záležitosti kostela Nejsvětější Trojice

E. Horáková zajistí odbornou kontrolu plynového topidla v sakristii.

3. Farní život a všeobecná rozprava

Adventní rekolekce pro farníky se uskuteční v sobotu 4. prosince.

Oslava svátku svatého Mikuláše s tradiční nadílkou byla stanovena na neděli 5. prosince, nikoliv však na večer, ale s ohledem na děti už od 16 hodin.

O. Vaněček navrhl, aby se farnost zúčastnila Noci kostelů 2011, což bylo přijato. Podněty farníků k sestavení programu a ochota k personálnímu zajištění akce jsou vřele vítány. Noc kostelů 2011 se uskuteční v ČR a v Rakousku v pátek 27. května.

Otec Lohel sdělil povzbuzující zprávu, že k výuce náboženství bylo přihlášeno o pět dětí více než loni.

Příští schůze výboru SPKK se bude konat druhý listopadový pátek 12. listopadu na obvyklém místě.

Zapsal Ondřej Vaněček

Sv. Alžběta Uherská, řeholnice – památka 17. listopadu

Narodila se v roce 1207 jako dcera uherského krále Ondřeje II. Místo narození není jisté, někdy se uvádí i Bratislava. Její otec a matka sv. Anežky České byli sourozenci. Už jako dítě byla zasnoubena synu durynského lanckraběte a od čtyř let ji na dvoře jejího budoucího manžela na hradě Wartburgu v Durynsku vychovávala její budoucí tchýně Žofie, sestra sv. Hedviky Slezské. Ve 14 letech se Alžběta provdala za Ludvíka Durynského, prožila s ním šest šťastných let a měla tři děti. Její manžel se zúčastnil šesté křížové výpravy, kterou organizoval císař Friedrich. Zemřel však r. 1227 v Itálii na mor při čekání na loď.

V té době byla církev naplněna františkánskými ideály. Alžběta se v roce 1224 se setkává s menšími bratry, kteří ji zcela nadchnou pro myšlenku sv. Františka. V Eisenachu pomáhá založit minoritský klášter. Jejím zpovědníkem se později stává přísný Konrád z Marburgu.

V době, kdy se Ludvík vydal na křížovou výpravu, se věnovala s láskou chudým a výchově svých tří dětí. Zejména v době hladu pečovala o chudé a nemocné. Po jeho smrti odešla dobrovolně, potají z Wartburgu a usadila se v Eisenachu; pozdější doba, která nechápala, že by mohla kněžna tíhnout celým srdcem k chudobě a ubohým tohoto světa, měla za to, že byla z hradu vyhnána.

Pak r. 1228 odešla do Marburgu, kde žil její duchovní vůdce. Stala se terciářkou františkánské řehole, založila tam špitál a v něm sloužila nejchudším a nejubožejším. Zemřela 17. listopadu 1231 vyčerpáním v Marburgu ve věku pouhých 24 let.

Brzy po její smrti se u jejího hrobu ve špitálním kostele stávaly zázraky, zejména uzdravení. Ty byly z papežského příkazu třikrát přezkoumány. Na svatodušní neděli v r. 1235 ji papež Řehoř IX. v Perugii slavnostně prohlásil za svatou. Ve stejném roce byl položen základní kámen gotického chrámu v Marburgu zasvěceného sv. Alžbětě.

Podle místa svého působení se často nazývá i sv. Alžběta Durynská. Její dcera Gertruda byla představenou premostrátek a byla prohlášena za blahoslavenou.

Kostelů zasvěcených sv. Alžbětě je u nás poměrně dost. Vemi známá je krásná gotická katedrála sv. Alžběty v slovenských Košicích.

Po příkladu sv. Alžběty založila sestra Apolonie Radermecherová v r. 1626 první konvent Řádu sv. Alžběty. Základním pravidlem života sester Řádu sv. Alžběty bylo a je následovat Ježíše Krista po vzoru sv. Františka, a zároveň po vzoru sv. Alžběty, která se zcela zasvětila Bohu a skutkům křesťanského milosrdenství. Sestry alžbětinky působí u nás dnes v Brně.

Podle pramenů z Internetu (Cath. Encycl., Svatí církv. roku, Kirchenlexikon aj.)

MP

Cestování našich farnic do exotických zemí - část 1.

Před pár lety se nám do rukou dostal katalog jedné CK a jak jsme si tak listovaly, padne nám do oka expedice na Galapágy a Ekvádor. Možnost dostat se na ostrovy Galapágy, kam dříve směli jen badatelé a vědci (kromě pirátů a velrybářů v minulých stoletích) se musí využít, blesko nám hlavami. A tak jsme šetřily a letos v lednu jsme myšlenku zhmotnily do podoby cestovní smlouvy.

Čekala nás dlouhá cesta přes oceán s přestupem v Amsterdamu a dvěma dopředu netušenými mezipřistáními v Bonairu a Guayaquilu. Cesta nakonec utekla a my šťastně přistáli na letišti v hlavním městě Ekvádoru v Quitu. Tady jsme se konečně viděli se všemi účastníky zájezdu a přivítala nás naše česká průvodkyně Martina. Po vydatném odpočinku jsme vyrazili k místnímu symbolu – okřídlené soše Panny Marie.

Odtud také byla pěkná vyhlídka na město. Sešli jsme dolů a navštívili několik pěkných kostelů, kde se mísila indiánská a španělská kultura, nahlédli jsme na nádvoří prezidentského sídla a předčasně jsme museli procházku ukončit kvůli průtrži mračen.

Druhý den jsme vyrazili objednaným mikrobusem s místním řidičem Vladimírem! do soukromé rezervace Pahuma, která je na území mlžného pralesa. Cestou jsme se krátce zastavili u kráteru Pululahua, na jehož dně žije několik desítek rodin, kteří využívají úrodné půdy a živí se zemědělstvím. V pralesě jsme si konečně užili více tepla, krásných orchidejí, vodopádů, spousty zeleně a také jsme viděli prvního kolibříka.

Dalším bodem programu bylo muzeum, kde je ukázka indiánských obydlí a které leží na rovníku. Zde jsme měli možnost se více seznámit s kulturou ekvádorských indiánů a také jsme si užili pozorování kolibříků. Cestou jsme se zastavili na oběd, kde se grilovala morčata – místní velice výživné jídlo. Někteří odvážlivci ochutnali, ale dle jejich výrazů a usilovného dobývání masa od kostí si myslím, že jsme o nic nepřišli.

Další den jsme byli zase na palubě, tentokrát menšího letadla galapážských aerolinek. Po zhruba hodině a půl jsme přistáli na jednom ze sedmnácti ostrovů Galapág. Tento se jmenoval San Cristobal. Po odevzdání vyplněných formulářů, kontrolách pasů a zavazadel jsme se vrhli do víru objevování a poznávání.

První setkání se zvířecími obyvateli bylo docela nečekané – lachtani se váleli na molu pod lavičkami. Unavení savci odpočívali i na kotvících lodích, dokonce jeden vyskočil i na tu naši, kam nás převezli na oběd a která se měla stát naším dočasným domovem. Jmenovala se prozaicky Princess of Galápagos.

Takže po obědě a letmém prozkoumání lodi jsme se opět vrátili na pevninu na pláž, kde bylo asi dvacet lachtanů ležících i hrajících si ve vlnách u pobřeží. Zde jsme měli možnost šnorchlování a vůbec koupání s lachtany. Voda měla cca 17 stupňů, přesto se našlo dost otužilců, kteří se v neoprénu i bez něj nechali fascinovat neotřelým zážitkem.

Když jsme byli všichni dost zmrzlí (i my, co jsme do vody nevlezli), odjeli jsme do přístavního městečka na rychlé pořízení pohlednic a jiných suvenýrů.

Přes noc jsme pluli k dalšímu ostrovu – Española. Na tomto ostrově je největší hustota zvířat. Právě tady jsme se museli opatrně vyhýbat ležícím leguánům i lachtanům, kteří si jako naschvál vybrali místo na cestičce. Je zde také hnízdiště terejů modronohých a maskových a elegantních albatrosů, kteří mají největší rozpětí křídel. Terejové s modrými nožkami jsou velmi roztomilí a také si pro své pozemní hnízdo vybrali cestu. Na fotografování je to samozřejmě výhoda, ale těžko se dodržují dva metry, které jsme si měli udržovat mezi námi a zvířaty.

Viděli jsme i vzácnou káni galapážskou, největšího dravce ostrovů a v dálce na moři dokonce velrybu, námluvy albatrosů i jejich neobratné přistání, ještěrky, drzé drozdce, kouzelné faetony a nádherné červenožlutě zbarvené kraby. Po obědě jsme přepluli k jiné části ostrova, kde byla bílá písčiná pláž. Zde byla opět možnost šnorchlování, tentokrát nejen s lachtany ale i s mořskými želvami.

Dalším ostrovem byla Floreana. Na tomto ostrově se 15.09.1835 u tzv. barelové pošty vylodil Charles Darwin a my, přesně po 175 letech jsme stanuli na témže místě. Ta pošta odpradávná sloužila rybářům, kteří v malém soudku zanechávali dopisy pro své rodiny a každá okolo plující obchodní loď se zde stavila vybrat poštu, aby jí rozeslala do příslušných míst. Více ve vnitrozemí jsme se zase podívali pod zem. Byl zde zpřístupněn lávový tunel, na jehož konci byla možnost si za svitu čelovek zaplavat v čisté mořské vodě.

Odpoledne jsme se opět přemístili na jinou část ostrova, kde jsme šli zkontrolovat plameňáky, ale laguna byla opuštěná. Tak jsme si alespoň prohlédli suše vypadající stromy Palo Santo (přel. svaté dřevo), jejichž míza slouží jako kadidlo. Prošli jsme na malou písčitou pláž, kam chodí karety klášť vejce a kde se při břehu vyskytují nebezpeční rejnoci.

Pozdě odpoledne jsme přepluli na čtvrtý a největší ostrov Galapág – Isabelu. Tento ostrov má tvar mořského koníka a má pět činných sopek. Všechny galapážské ostrovy jsou sopečného původu, proto mají tak neobvyklou skladbu fauny i flóry, která se musela přizpůsobit drsným podmínkám a tak se postupem evoluce vytvořili poddruhy vyvinuté dle oblasti zakotvení. Nejlépe je to patrné u želv obrovských a na Darwinových pěnkavách.

T. & A. Fundovy

- **Dokončení vyprávění nás bude čekat v prosincovém farním listu.**

OKÉNKO HUMORU

Po nedělní mši sv. říká jeden farník svému panu faráři: „Otče, Vaše promluvy jsou jako symfonie!“ „Jak to?“ ptá se polichocení pan farář. „No po třetí větě vždy odcházím“, odpoví farník.

Košířský farní list vyhlašuje soutěž o nejlepší vtip měsíce! Návrhy je možno vhodit do schránky v předsíni kostele sv. Jana Nep. nebo na stůl u vchodu do kostela Nejsvětější Trojice. Přijímají se anonymy i podepsané texty. Tematika může být kostelní i nekostelní.

OKÉNKO VÍRY

301. Jaké jsou způsoby pokání v křesťanském životě?

Pokání má velmi rozmanité projevy, zvláště půst, modlitbu, almužnu. Existují i další formy pokání uskutečňované v každodenním křesťanském životě a zvláště v postní době a v pátek, den pokání.

302. Jaké jsou podstatné prvky svátosti pokání?

Jsou dva: úkony člověka, který se obrací vlivem Ducha Svatého, a rozhřešení udílené knězem, který jménem Krista uděluje odpuštění a stanoví způsob zadostiučinění.

303. Jaké jsou úkony kajícíka?

Jsou to: pečlivé *zpytování svědomí*; *lítost* (kajícnost), jež je dokonalá, vychází-li z lásky k Bohu, a nedokonalá, má-li základ v jiných důvodech, spojená s předsevzetím už nehřešit; *vyznání*, v němž kajícík vyznává před knězem hříchy; *zadostiučinění*, to je vykonání určitých úkonů pokání, které zpovědník kajícíkovi ukládá, aby napravil škodu způsobenou hříchem.

304. Které hříchy je třeba vyznat?

Je nezbytné, aby kajícík vyznal všechny dosud nevyznané těžké hříchy, kterých si je po pečlivém zpytování svědomí vědom. Vyznání těžkých hříchů je jediný řádný způsob dosažení odpuštění.

305. Kdy je třeba vyznat těžké hříchy?

Každý věřící, jakmile, dospěl do věku užívání rozumu, je povinen alespoň jednou za rok vyznat své těžké hříchy. Stejně tak, je-li si vědom těžkého hříchu a chce přistoupit k svatému přijímání.

306. Proč mohou být předmětem svátostné zpovědi také všední hříchy?

Vyznání všedních hříchů církev velmi doporučuje, i když není nezbytně nutné, protože nám napomáhá vychovávat správně svědomí, bojovat proti špatným náklonnostem, dát se uzdravit Kristem a postupovat v životě Ducha.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger, O. Vaněček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné